

Els ulls de l'òliba (4)

Per Jordi Llavina

El restaurant es deia Alkimia. No ho recordaria si no fos per la targeta que me'n vaig endur. El meu amic coneixia el cuiner, un tal Vilà. Tampoc no en recordaria el cognom si no fos per la targeta. Una de les exquisideses que vam tastar va ser una cosa minúscula que duia el nom de *moll de l'os*. Un nap al mig del plat, d'un blanc grisós, ple d'ouets negres, espurnejants, de caviar.

—Suposo que els barcelonins no sempre dineu tan bé, ¿no?

A la tarda, en Mateu havia d'anar al Centre de Convencions Internacional de Barcelona. Em va demanar que l'hi acompanyés, també en taxi (jo no estava acostumat a fer servir aquest mitjà de transport).

—Aquí es va celebrar el Fòrum Universal de les Cultures, l'any 2004. ¿Ho recordes?

Ho recordava vagament. La modernitat de Barcelona. El mar, allà mateix. "Fes el que vulguis, em va suggerir el meu amic. Free time. Però a les vuit ens reunirem davant la basílica de Santa Maria del Mar." I així vam quedar entesos.

Vaig aprofitar les quatre hores lliures que em donava l'amic per visitar un museu. Vaig preguntar a un vianant si era gaire lluny, i si hi podia arribar caminant. Li vaig mostrar un paper on havia apuntat MNAC, i el noi, que bé semblava del país, va fer cara de no saber a què responien, aquelles sigles. Ho vaig preguntar a dues persones més, i vaig obtenir-ne un resultat idèntic. Al final, vaig trobar un home que duia un maletí i que me'n va saber donar raó.

—Hi ha d'anar amb algun vehicle o amb transport públic —va respondre en un anglès vacil·lant—. *It's so far away*, va dir, tot acompanyant l'expressió amb un gest ben explícit.

I sí, en efecte, era lluny, però me'n vaig sortir prou bé amb la línia de metro.

Jo no hauria d'haver vingut mai a Barcelona. Però les coses, de vegades, un no les tria.

Era un museu notable, dins un palau sumptuós. Sales i més sales. Algunes obres congregaven grups de curiosos, un *connaisseur* que prenia notes, guies turístiques que remarcaven la importància d'un nou estil o d'una nova etapa en la trajectòria d'un pintor. Jo anava passant sales, superant etapes, avançant en el temps. Amb l'Antje solíem visitar un museu almenys un cop al mes. Haviem recorregut els principals museus d'Europa. El de la soledat és un aprenentatge ardu, vaig pensar, mentre admirava l'escultura d'una noia amb posat indolent. Sol, sense ella.